

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/31/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111217593
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1111217593.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Valérie Kleinovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcov: 1/ S. Č., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. X, L., 2/ C. Č., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. X, L., obaja zast. KUTAN & PARTNERS, s.r.o., IČO: 36 861 308, so sídlom Rajská 15/A, Bratislava, proti žalovanému: H. H. Š., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXXX/X, B., o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, na odvolanie žalobcov 1/ a 2/ proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 18. decembra 2019, č.k. 5C 87/2011-162, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti, ktorou priznal žalovanému voči žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, p o t v r d z u j e .

Žalovaný má voči žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zastavil konanie (prvý výrok) a žalovanému priznal voči žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (druhý výrok).

2. V odôvodnení tohto rozhodnutia uviedol, že žalobcovia 1/ a 2/ sa podanou žalobou, ktorá mu bola doručená dňa 01.06.2011, domáhali voči žalovanému zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti - G. so súpisným č. XXXX, postavenej na pozemku parc. č. XXXX/X, zapísanej na liste vlastníctva č. XXXX vedenom katastrálnym odborom Okresného úradu L., pre okres L. A., obec L., katastrálne územie R. H.. Následne podaním, ktoré mu bolo doručené dňa 20.09.2018, zobrali svoju žalobu v celom rozsahu späť z dôvodu straty ich aktívnej vecnej legitímácie ešte pred začatím konania, čo malo vyplývať z právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 10.08.2012, sp. zn. 19C 87/2009, ktorý osvedčuje neplatnosť darovacích zmlúv, z ktorých odvodzovali svoju aktívnu vecnú legitímáciu v danom konaní. V podaní doručenom na súd dňa 28.02.2019 vyslovil žalovaný súhlas so späťvzatím žaloby a žiadal, aby boli žalobcovia 1/ a 2/ zviazaní k povinnosti uhradiť mu trovy konania spoločne a nerozdielne v rozsahu 100%. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobcovia 1/ a 2/ zobrali svoju žalobu v celom rozsahu späť a žalovaný so späťvzatím žaloby súhlasil, vec posúdil právne podľa ust. § 144, § 145 ods. 1 a § 146 ods. 1 C.s.p. a konanie zastavil. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 256 ods. 1 C.s.p., vo vzťahu ku ktorému uviedol, že ak dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť za zastavenie konania. Keďže v danom prípade zobrali žalobcovia 1/ a 2/ žalobu späť z dôvodu, že nie sú aktívne vecne legitímovaní a nedostatok ich aktívnej vecnej legitímácie existoval už pred začatím tohto konania, čo vyplýva aj z právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 10.08.2012, sp. zn. 19C 87/2009, ktorý osvedčuje neplatnosť darovacích zmlúv, z ktorých odvodzovali svoju aktívnu vecnú legitímáciu v predmetnom konaní, dospel k záveru, že zastavenie konania zavinieli procesne žalobcovia 1/ a 2/, pretože procesné zavinenie nespočívalo v osobitnom konaní žalovaného po začatí konania. Na základe uvedeného preto vyslovil, že žalobcovia 1/ a 2/ budú znášať prípadné

trovy žalovaného spoločne a nerozdielne. Na záver dodal, že o výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle ust. § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti tohto uznesenia.

3. Proti druhému výroku tohto uznesenia, ktorým bolo rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania tak, že tento bol priznaný v rozsahu 100% žalovanému, podali žalobcovia 1/ a 2/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu riadne a včas odvolanie, v ktorom žiadali, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% prizná strane žalobcov 1/ a 2/, alebo aby ho nepriznal žiadnej strane sporu. Podľa ich názoru došlo k zániku ich aktívnej vecnej legitímácie v tomto konaní z dôvodov na strane žalovaného. Uviedli, že tomu nasvedčuje aj skutočnosť, že v deň začatia tohto konania (01.06.2011) boli aktívne vecne legitímovaní, nakoľko podľa v tom čase aktuálneho výpisu z listu vlastníctva boli vedení ako bezpodieloví spoluvlastníci spoluvlastníckeho podielu k žalobou dotknutej G., a až následne (po začatí tohto konania), bolo vydané v inom konaní vedenom pod sp. zn. 19C 87/2009 rozhodnutie (č.k. 19C 87/2009-182 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Co 184/2013-309 zo dňa 14.10.2015), ktorým bol zrušený titul, na základe ktorého nadobudli spoluvlastnícky podiel k spornej D.. Následne sa procesnými návrhmi usilovali privediť zmenu na strane žalobcu, avšak neúspešne. Pod ťarchou nezvratnej procesnej situácie a právneho názoru prvoinštančného a odvolacieho súdu na zmenu žalobcu v konaní, a tiež z dôvodu hospodárnosti preto pristúpili k späťvzatiu žaloby. Odmietajú, že by zavinili konanie, pretože domáhajúc sa zrušenia podielového spoluvlastníctva aplikovali len hmotné právo, ktoré im svedčilo v čase podania žaloby. Minimalizovali tak úkony spojené s uplatňovaním ich práva len do tej miery a v takom rozsahu, dokedy im reálne svedčila aktívna vecná legitímácia. Trvali na tom, že práve žalovaný svojim aktívnym konaním v inom konaní privedil zánik ich aktívnej vecnej legitímácie v danom spore, a tým zapríčinil zastavenie tohto konania, v dôsledku čoho je daný procesný dôvod aplikácie totožného ust. § 256 ods. 1 C.s.p., avšak voči žalovanému. Eventuálne, tak ako navrhovali pôvodne vo svojom vyjadrení zo dňa 19.09.2018, navrhli, aby odvolací súd v súlade s ust. § 257 C.s.p. stranám náhradu trov konania nepriznal, nakoľko nimi uvádzané skutočnosti (t.j. vplyv iného paralelného konania na predmetné konanie, ktoré bolo prerušené do momentu, kým sa v inom konaní právoplatne nerozhodlo) možno považovať aj za okolnosti hodné osobitného zreteľa.

4. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcov 1/ a 2/, ktoré uskutočnil prostredníctvom svojho právneho zástupcu, uviedol, že žalobcovia 1/ a 2/ v odvolaní len zopakovali svoju predošlú argumentáciu, a to, že žalobu vzali späť z dôvodu, že aktívnu legitímáciu stratili až počas konania. Ich tvrdenie o strate aktívnej vecnej legitímácie až počas konania považoval za vedome nepravdivé a nezmyselné, pretože žaloba bola v predmetnom konaní podaná až 01.06.2011 a žalobcovia 1/ a 2/ stratili aktívnu legitímáciu podstatne skôr. V tejto súvislosti zdôraznil, že neplatnosti darovacej zmluvy, na základe ktorej žalobcovia 1/ a 2/ nadobudli polovicu spornej G., sa dovolal žalobou doručenu na súd dňa 18.12.2009, teda 1,5 roka pred tým, než žalobcovia 1/ a 2/ podali žalobu v danom konaní, čoho si boli vedomí, keďže žaloba im bola doručená. Zastával preto názor, že v čase podania predmetnej žaloby vedeli, že nemajú aktívnu legitímáciu, a túto podali len účelovo a tendenčne. Keďže žalobcovia 1/ a 2/ zobrali svoju žalobu späť, mal za to, že zavinili zastavenie konania, a preto jeho osobe vznikol nárok na náhradu trov konania. Súčasne si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 40,85 eur. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd odvolanie žalobcov 1/ a 2/ zamietol a žalobcov 1/ a 2/ zaviazal k úhrade trov odvolacieho konania spoločne a nerozdielne.

5. Uznesením č.k. 4Co 31/2021-228 zo dňa 17.08.2021, ktoré nadobudlo dňa 13.09.2021 právoplatnosť, rozhodol odvolací súd z dôvodu úmrtia žalovaného A.. B. R., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom H. XXXX/X, L., zomr. XX.XX.XXXX, o pokračovaní v konaní s jeho právnym nástupcom, H.. H. Š., ako novým žalovaným.

6. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom druhom výroku, ktorým bolo rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov 1/ a 2/ je nedôvodné, a že uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom druhom výroku ako vecne správne potvrdiť.

7. Podľa ust. § 470 ods. 1 a 2 veta prvá C.s.p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predo dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ust. § 256 ods. 1 C.s.p., ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Podľa ust. § 262 ods. 1 a 2 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (2) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Podľa ust. § 257 C.s.p., výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

8. Z predloženého spisu odvolací súd zistil, že žalobcovia 1/ a 2/ sa podanou žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 01.06.2011 (okamih začatia konania) domáhali voči žalovanému zrušenia a vyporiadania ich podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti - G. bližšie špecifikovanej v žalobe. Následne podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 20.09.2018 zobrali svoju žalobu v celom rozsahu späť z dôvodu straty ich aktívnej vecnej legitímácie po začatí tohto konania a konanie žiadali zastaviť. Pokiaľ ide o trovy konania navrhli, aby súd prvej inštancie vyslovil, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania. Žalovaný so späťvzatím žaloby súhlasil. Na základe späťvzatia žaloby žalobcami 1/ a 2/ potom súd prvej inštancie napadnutým uznesením konanie zastavil a žalovanému priznal voči žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, nakoľko dospel k záveru, že z procesného hľadiska zavinili zastavenie konania žalobcovia 1/ a 2/, keďže aktívnu vecnú legitímáciu stratili ešte pred začatím predmetného konania a žalobu nezobrali späť z dôvodu správania žalovaného po začatí konania. Z odvolania žalobcov 1/ a 2/ je zrejmé, že nesúhlasia s predmetným rozhodnutím v časti týkajúcej sa nároku na náhradu trov konania z dôvodu, že majú na rozdiel od súdu prvej inštancie za to, že z procesného hľadiska nezavinili zastavenie konania oni, ale žalovaný, a to svojim aktívnym správaním v konaní vedenom pod sp. zn. 19C 87/2009, v ktorom bol vydaný rozsudok osvedčujúci neplatnosť darovacích zmlúv, od ktorých odvodzovali svoju aktívnu vecnú legitímáciu v danom konaní. Okrem toho trvali na tom, že skutočnosť, že k strate ich aktívnej vecnej legitímácie došlo až v priebehu konania, je možné posúdiť aj ako dôvod hodný osobitného zreteľa podľa ust. § 257 C.s.p., a na základe toho žiadne strane nárok na náhradu trov konania nepriznať.

9. V nadväznosti na v tomto odvolacom konaní nastolenú problematiku zavinienia zastavenia konania odvolací súd uvádza, že pri rozhodovaní o trovách konania v prípade zastavenia konania ovláda náhradu trov konania zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie zastavenia konania vyjadrená v ust. § 256 ods. 1 C.s.p., podľa ktorej je povinná nahradiť trovy konania tá strana sporu, ktorá procesne zavinila zastavenie konania. Pri zastavení konania (ku ktorému môže dôjsť z rôznych procesných dôvodov, napríklad pre späťvzatie žaloby, pre nezaplatenie súdneho poplatku, pre nedostatok podmienok konania a pod.) je pre vyriešenie otázky náhrady trov konania rozhodujúce zistenie, ktorá zo strán procesne zavinila zastavenie konania. Pojem „procesné zavinenie“ použitý v ust. § 256 ods. 1 C.s.p. sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska, pričom procesné zavinenie môže existovať na strane žalobcu aj na strane žalovaného. Pokiaľ teda jedna procesná strana zaviní, že konanie muselo byť zastavené, a teda vo veci nemôže byť meritorne rozhodnuté a tým zistené, či bola žaloba podaná (z hmotnoprávneho hľadiska) dôvodne, vzniká zásadne povinnosť uhradiť trovy konania druhej procesnej strane. V prípade zastavenia konania v dôsledku späťvzatia žaloby žalobcom je potrebné kritérium procesného zavinienia posudzovať z objektívneho hľadiska vo vzťahu medzi tým, čo žalobca v konaní od žalovaného požadoval resp. akého výsledku sa domáhal, a skutočnosťou, pre ktorú neskôr zobral žalobu späť s tým, aby bolo konanie zastavené. Zavinenie na strane žalovaného možno konštatovať vtedy, ak sa v dôsledku jeho správania vzala späť žaloba, ktorá bola podaná dôvodne. V takomto prípade sa však dôvodnosť žaloby posudzuje len z procesnoprávneho (a nie z hmotnoprávneho) hľadiska, t.j. z hľadiska vzťahu výsledku správania sa žalovaného k žalobou uplatnenému nároku žalobcu, a to bez ohľadu na to, aký by bol výsledok konania, keby k späťvzatiu žaloby nedošlo. Ide najmä o prípady, keď žalovaný po podaní žaloby splnil žalobnú požiadavku žalobcu, v dôsledku čoho žalobca zobral žalobu späť. V takomto prípade je teda rozhodujúcou skutočnosť, že žalovaný splnil to, čoho sa žalobca domáhal, a že žalobca z tohto dôvodu vzal žalobu späť.

10. Preskúmaním odvolaním žalobcov 1/ a 2/ napadnutého druhého výroku uznesenia súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania a príslušného súdneho spisu dospel odvolací súd k jednoznačnému záveru o tom, že súdu prvej inštancie posúdil otázku procesného zavinenia zastavenia konania po právnej stránke správne, keď zavinenie na zastavení konania pričítal žalobcom 1/ a 2/ a z toho dôvodu priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu žalovanému. Vzhľadom k tomu, že v posudzovanej veci došlo k zastaveniu konania v dôsledku späťvzatia žaloby v celom rozsahu, pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania bolo potrebné zaoberať sa prioritne otázkou procesnej zodpovednosti za zastavenie konania a v závislosti od vyriešenia tejto otázky potom v zmysle ust. § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. rozhodnúť o priznaní nároku na náhradu trov konania tej strane sporu, ktorá zastavenie konania nezavinila (prípadne jej tento nárok nepriznať, ak jej žiadne trovy v konaní nevznikli, prípadne ak tu existovali dôvody hodné osobitného zreteľa podľa ust. § 257 C.s.p.). Kritérium procesného zavinenia zastavenia konania bolo však potrebné posudzovať, ako je už vyššie vysvetlené, objektívne len z hľadiska vzťahu medzi tým, čoho sa žalobcovia 1/ a 2/ žalobou domáhali (t.j. ich žalobným návrhom / žalobnou požiadavkou) a dôvodmi, pre ktoré neskôr zobrali svoju žalobu späť s tým, aby bolo konanie zastavené.

11. Nakoľko v posudzovanej veci zobrali žalobcovia 1/ a 2/ žalobu späť z dôvodu, že stratili aktívnu vecnú legitimitáciu (čo by viedlo pri posúdení dôvodnosti ich žaloby z hmotnoprávneho hľadiska k jej zamietnutiu, a teda k ich neúspechu v spore), a nie z dôvodu, že žalovaný po začatí konania v plnom rozsahu splnil ich žalobnú požiadavku (napríklad uzatvorením dohody o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k spornej G., čo však v posudzovanej veci ani nebolo možné, keďže darovacie zmluvy, na základe ktorých žalobcovia 1/ a 2/ nadobudli spoluvlastnícky podiel k spornej G.Ž., boli určené za neplatné), možno bez pochybnosti konštatovať, že žaloba nebola vzatá späť v príčinnej súvislosti a nadväznosti na správanie žalovaného po začatí konania, v rámci ktorého by sa zachoval v zmysle žalobného návrhu, ale na základe vlastného rozhodnutia žalobcov 1/ a 2/ nepokračovať v spore, preto žalovanému nebolo možné pričítať zavinenie na zastavení konania. Napokon vo vzťahu k žalobcami 1/ a 2/ prezentovanej argumentácii o strate ich aktívnej vecnej legitimácie až počas konania (ako dôvodu späťvzatia žaloby) odvolací súd uvádza, že pri posudzovaní otázky zavinenia zastavenia konania bolo úplne irelevantné, či k strate aktívnej vecnej legitimácie žalobcov 1/ a 2/ došlo alebo nedošlo, a v prípade že k nej došlo, či sa tak stalo pred začatím daného konania alebo po jeho začatí, pretože táto skutočnosť má význam iba pri posudzovaní dôvodnosti žaloby z hmotnoprávneho hľadiska, teda pri rozhodovaní o merite veci rozsudkom, nie však pri skúmaní zavinenia zastavenia konania, kedy sa dôvodnosť žaloby posudzuje len z procesnoprávneho (a nie hmotnoprávneho) hľadiska, teda z hľadiska vzťahu výsledku správania sa žalovaného k žalobou uplatnenému nároku žalobcu, t.j. bez ohľadu na to, aký by bol výsledok konania, keby k späťvzatiu žaloby nedošlo. V danom prípade však žiaden vzťah medzi späťvzatím žaloby a konaním žalovaného vo vzťahu k žalobnej požiadavke neexistoval. Keďže žaloba bola žalobcami 1/ a 2/ vzatá späť na základe ich vlastného rozhodnutia z dôvodu nimi predpokladaného neúspechu v konaní pre stratu ich aktívnej vecnej legitimácie, a nie v dôsledku kvalifikovaného konania žalovaného po začatí konania, ktorým by vyhovel ich žalobnej požiadavke, je nepochybné, že zastavenie konania zavinili žalobcovia 1/ a 2/ a nie žalovaný. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie dospel k rovnakému záveru v otázke zavinenia zastavenia konania, odvolací súd konštatuje, že otázku zavinenia zastavenia konania posúdil po právnej stránke správne, keď zavinenie na zastavení konania pričítal žalobcom 1/ a 2/.

12. Vo vzťahu k žalobcami 1/ a 2/ tvrdenej potrebe aplikácie ust. § 257 C.s.p. odvolací súd uvádza, že účelom tohto ustanovenia je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania využitím moderačného absolučného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa. Predmetné procesné ustanovenie preto predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok a zo zásady zodpovednosti za zavinenie. Aplikácia ustanovenia § 257 C.s.p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a násl. C.s.p., súd však dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí

ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Keďže uplatnenie tohto osobitného kritéria prichádza do úvahy len výnimočne, malo by sa vykladať prísne reštriktívne. Rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa ust. § 257 C.s.p. sa nesmie javiť ako neprimeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax, čo však neznamená, že tým vytvára priestor na nekontrolovanú voľnú úvahu súdu. Jednou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán, prihliada na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti (napr. na okolnosti, ktoré viedli žalujúcu stranu k podaniu žaloby na súd). Pokiaľ ide o postoj strán v konaní, tu prihliada najmä na to, ako si strany plnili svoje procesné povinnosti; súd by mal napr. prihliadať na to, či strana uviedla skutočnosti a dôkazy už pri prvom úkone, ktorý jej patrilo, s výnimkou tých, ktoré uplatniť nemohla. Súd môže potom dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa (viď uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 08.12.2011, sp. zn. II. ÚS 563/2011-14).

13. Po posúdení žalobcami 1/ a 2/ tvrdenej skutočnosti ako dôvodu hodného osobitného zreteľa, t.j. že k strate ich aktívnej vecnej legitímácie došlo až na základe rozhodnutia vydaného v inom paralelne prebiehajúcom súdnom konaní (sp. zn. 19C 87/2009), v zmysle uvedeného odborného výkladu ust. § 257 C.s.p. dospel odvolací súd k záveru, že nimi uvádzanú skutočnosť, nie je možné v žiadnom prípade považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle ust. § 257 C.s.p., pretože nejde o žiadnu výnimočnú okolnosť vyžadujúcu si osobitnú pozornosť a zohľadnenie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania v zmysle ust. § 256 ods. 1 C.s.p. v prospech žalobcov 1/ a 2/, ktorí navyše zavinili zastavenie predmetného konania. Vzhľadom k tomu, že žalobcovia 1/ a 2/ boli stranou v tvrdenom inom spore (sp. zn. 19C 87/2009), je zrejmé, že museli počítat' aj s možnosťou, že toto konanie môže skončiť v ich neprospech. Odvolací súd nevidel preto dôvod, aby okolnosť, ktorú mohli žalobcovia 1/ a 2/ predvídať, a ktorá navyše predpokladá ich neúspech v danom spore, bola považovaná za výnimočnú a navyše za dôvod pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalovanému, ktorý zastavenie predmetného konania ani nezavinil. Z týchto dôvodov vyhodnotil odvolací súd odvolanie žalobcov 1/ a 2/ a v ňom uvedené odvolacie námietky ako absolútne nedôvodné a nespôsobilé privodiť zmenu prípadne zrušenie napadnutého druhého výroku uznesenia.

14. Na základe uvedených skutočností odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom druhom výroku, ktorým priznal žalovanému voči žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, ako vecne správne podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. a žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný, priznal voči neúspešným žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).